

5. Czy Dyrektywa Rady 77/388/EWG w wersji znowelizowanej, wyłącza uprawnienie Państw Członkowskich do ustanowienia solidarnej odpowiedzialności podatników lub nałożenia na podatnika obowiązku zabezpieczenia zobowiązania podatkowego innego podatnika, celem zapobieżenia nadużyciom systemu podatku od wartości dodanej i zapewnienia ochrony dochodów budżetowych należnych w ramach tegoż systemu, jeżeli rzeczzone środki pozostają w zgodzie z uprzednio przywołanymi zasadami ogólnymi?

(¹) Szósta Dyrektywa Rady 77/388/EWG, z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 10 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa T-389/04)

(2004/C 273/32)

Dnia 10 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Republice Francuskiej wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez A. Bordesę i K. Simonssona, działających jako pełnomocnicy, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że: nie dokonując prawidłowo transpozycji art. 22 ust. 1 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (¹) w zakresie wymogu niezależności funkcjonalnej pomiędzy krajowym organem regulacyjnym a operatorami pocztowymi i utrzymując w mocy przepisy nie zapewniające krajowemu organowi regulacyjnemu sektora pocztowego odpowiedniej niezależności funkcjonalnej wobec publicznego operatora pocztowego La Poste, a także
- nie dokonując w terminie transpozycji dyrektywy 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (²)
- Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej odpowiednio na mocy art. 22 ust. 1 i art. 24 dyrektywy 97/67/WE oraz art. 2 dyrektywy 2002/39/WE

obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wykonując art. 22 dyrektywy 97/67/WE Republika Francuska wyznaczyła Ministra Gospodarki i Finansów, który jest mini-

strem właściwym do spraw poczty, krajowym organem regulacyjnym dla sektora pocztowego. Minister ten kieruje jednocześnie Generalną Dyrekcją Przemysłu, Technologii Informatyki i Poczty (la direction générale de l'industrie, des technologies de l'information et des postes - la DIGITIP) utworzonej w ramach Ministerstwa Gospodarki, Finansów i Przemysłu, która sprawuje nadzór nad La Poste za pośrednictwem swojej komórki organizacyjnej właściwej do spraw działalności poczty. Pojęcie nadzoru obejmuje zaś pewne zadania i funkcje w przedsiębiorstwie publicznym związane z wykonywaniem praw właścicielskich oraz wynikami gospodarczymi i finansowymi La Poste, takie jak ustalanie kierunków strategicznych, świadczenie i taryfikacja usług wychodzących poza usługi powszechne, wpływ na wybór kierownictwa przedsiębiorstwa, udział w innych przedsiębiorstwach itd., których wykonywanie powinno być oddzielone od funkcji regulacyjnych celem spełnienia wymogu niezależności funkcjonalnej postawionego przez dyrektywę pocztową. Celem tego wymogu jest uniknięcie jakiegokolwiek ryzyka konfliktu interesów pomiędzy, z jednej strony, krajowym organem regulacyjnym właściwym do przyjmowania przepisów dotyczących sektora pocztowego i do kontroli ich wykonania, a, z drugiej strony, przedsiębiorstwami oferującymi towary i usługi w tym samym sektorze pocztowym. W tym przypadku mamy do czynienia z takim właśnie konfliktem interesów, gdyż to samo ministerstwo skupia w sobie obydwie funkcje. W konsekwencji pełna skuteczność („effet utile”) art. 22 ust. 1 dyrektywy 97/67/WE nie jest zapewniona.

Należy zaznaczyć, że termin do transpozycji dyrektywy 2002/39/WE upłynął dnia 31 grudnia 2002 r.

(¹) Dz.U. L 15 z 21.1.1998, str. 14.

(²) Dz.U. L 176 z 5.7.2002, str. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienie Regeringsrätten, wydanego dnia 7 września 2004 r., w sprawie GöteborgsOperan AB przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-390/04)

(2004/C 273/33)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Regeringsrätten (Naczelny Sąd Administracyjny) (Szwecja) wydanego dnia 7 września 2004 r. w sprawie GöteborgsOperan AB przeciwko Skatteverket, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 13 września 2004 r.

Regeringsrätten zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy jest zgodne z postanowieniami art. 17 i 19 ust. 1 akapit pierwszy, drugie tiret szóstej dyrektywy ⁽¹⁾, aby subwencje, o których mowa w tym ostatnim przepisie, były uwzględniane przy ustalaniu prawa do odliczenia od podatku naliczonego również w takich przypadkach, gdy podatek naliczony dotyczy towarów i usług, które jedynie są wykorzystane w przypadku transakcji, dla których podatek od wartości dodanej w innej sytuacji podlega odliczeniu?

Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest pozytywna, to wnioskuje się o odpowiedź na kolejne pytanie.

2) Czy jest zgodne z postanowieniem o subwencjach w art. 19 ust. 1 akapit pierwszy, drugie tiret szóstej dyrektywy, aby z powodu niezakłócenia konkurencji lub z innego powodu to postanowienie miało zastosowanie jedynie do pewnych sektorów szczególnie wybranych przez Państwo Członkowskie?

3) Czy postanowienie o subwencjach w art. 19 ust. 1 akapit pierwszy, drugie tiret szóstej dyrektywy dotyczy również takiego wsparcia ekonomicznego, jakie organ regionalny udziela w sposób stały przedsiębiorstwu będącemu całkowitą własnością tego organu regionalnego w celu prowadzenia działalności kulturalnej, która mogłaby być prowadzona bezpośrednio przez organ regionalny? Czy ma to znaczenie, że wsparcie jest wypłacane przez inne przedsiębiorstwo, które jest własnością organu regionalnego i spółką matką pierwszego przedsiębiorstwa?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulío tis Epikrateias (Grecja), wydanego w dniu 6 lipca 2004 r. w sprawie Ypourgos oikonomikon (1) i Proistamenos DOY Amphissas (2) przeciwko Charilaos Georgakis

(Sprawa C-391/04)

(2004/C 273/34)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, został skierowany wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego na podstawie postanowienia Symvoulío tis Epikrateias (Grecja), wydanego w dniu 6 lipca 2004 r. w sprawie Ypourgos oikonomikon (1) i Proistamenos DOY Amphissas (2) przeciwko Charilaos Georgakis, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału w dniu 14 września 2004 r.

Symvoulion tis Epikrateias zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

„Czy w przypadku przeprowadzenia pomiędzy osobami lub grupami osób, które spełniają jeden z warunków przewidzianych w art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 89/592/EWG ⁽¹⁾, wcześniej uzgodnionych transakcji giełdowych, które powodują przewartościowanie lub sztuczne zawyżenie kursu zbywalnych papierów wartościowych notowanych na giełdzie, strony takich transakcji powinny zostać uznane za osoby, które posiadają poufne informacje w rozumieniu art. 1 i 2 wyżej wymienionej dyrektywy, a w związku z tym czy powinny one podlegać zakazowi wykorzystywania informacji poufnych przewidzianemu w art. 2, 3 i 4 rzeczonyj dyrektywy?”

⁽¹⁾ Dz.U. L 334 z dnia 18 listopada 1989 r., str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesverwaltungsgericht z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie i-21-germany GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-392/04)

(2004/C 273/35)

Dnia 16 września 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie postanowienia Bundesverwaltungsgericht z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie i-21-germany GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec. Bundesverwaltungsgericht zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wykładni art. 11 ust. 1 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych należy dokonać w ten sposób, że wyklucza on możliwość pobrania opłaty licencyjnej, której wysokość ustalono na podstawie z góry ustalonych ogólnych kosztów administracyjnych krajowego organu regulacyjnego za okres 30tu lat?

W przypadku udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze:

2. Czy wykładni art. 10 WE i art. 11 dyrektywy 97/13/WE należy dokonać w ten sposób, że nakazują one uchylene decyzji w sprawie ustalenia opłat w rozumieniu pytania 1, która nie została zaskarżona, chociaż prawo krajowe przewiduje możliwość jej uchylene, w sytuacji, gdy prawo krajowe taką możliwość dopuszcza ale nie zobowiązuje organu do tego?